

det vara ett på en gång oroligt, tomt och tråkigt lif. Intrigerna inom teaterverlden äro som bekant värre än alla andra slags intriger, och det eviga kriget om rollbesättningen, om applåderna och kurtisörerna lemna de stackars medtäflarinnorna ingen fred, icke ens något »stillestånd under vapen». Dödligt hat mellan två sujetter kan uppflamma, när en af dem för den andras skull går miste om den eftersträfvade rollen och när de båda få sin vilja fram och alternera i samma roll. Mindre »dödligt» är hatet, när rivalen tager bort en eftersträfvad beundrare och den besegrade tröstar sig då vida lättare med en annans hyllning och börs. Det råder för öfrigt sträng artistisk rangskilnad inom teaterverlden. »Stjernan» är temligen oangripen inom sin högre sfer och företrädet visar sig så i smått som stort. Primadonnan har en särskild klädloge och mottager de besökande i enskild audiens, medan perukmakaren snuddar med eldtången vid hennes lockar eller kammarjungfrun på knä tillsnör hennes sandaler. Alla de öfriga, d. v. s. råttorna, hoppäckas i en gemensam klädloge, och der försiggår en scen mycket brokigare och vackrare än de som uppföras inför publiken. Spegel, smink, puder, Cendrillon-skor, gazer, triåker och »underrede» af styfvare slag. Ett dusin flickor med brådskan och behagsjukan i alla sina rörelser, hvilka i hela sin skiftande mångfald

den här gången äro naturliga. Virrvarret för ögat beledsagas af ett virrvarr för örat, hvilket kommer en att tänka på mellanaktsmusikens *dubbla* ändamål: att sysselsätta dem derute och öfverrösta dem derinne. För öfrigt förmoda vi att väggarne till detta intressanta rum hafva lika litet ögon som de hafva öron; eljes skulle regissören göra sig skyldig till en stor blunder.

* * *

Det finnes tyvärr Thalias, men i synnerhet Terpsichores prestinnor, som aldrig kunna göra anspråk på att få uppträda individuelt, utan ständigt måste utgöra »folk» på scenen, ett nummer inom kören eller baletten. Man kan icke begära att deras konstogennyttja skall vara så stor att de åtnöja sig med en dylik »gemensamhetsverkan», helst som deras materiela lön ej heller innebär något trösterikt. Snarare galler i afseende på dem hvad kupletten säger i »En rangerad karl:»

»Med fladdrande kjortlar, trikåklädda ben
Och tjusande löjen vid gaslågors sken,
På håret en toque med en svajande plym,
Se der en dansös i sin galakostym!
Men hemma — att jemt höra syskonens gnat,
Få mycket af snäsor, men litet af mat,
Att springa till stampen, när nöden är stor,
I stoppade strumpor och lappade skor,
Och hela sitt gage till kostpengar ge —
Se det är baletten i dess negligé:»

Det är helt naturligt att dessa på enskild väg söka att taga igen den andliga hyllning och pekuniära belöning, som den njugga konsten förnekar dem, och det visar sig då att de *privatim* kunna vinna beggedera inom en sfer, som flerdubbelt riglar igen om sig undan hvarje publiks öga.

Teatersujetterna äro bättre än sitt rykte, mindre uppslukande än hvad svartsjuka fruar eller längtande fästmän inbilla sig och mindre antändliga än hvad spekulerande eller svärmande beundrare skulle önska. Operettens moral är under alla väderstreck något lättare än katekesens, men vi kunna tryggt påstå att de noveller och historier, som gå i svang om teaterlivet i de stora verldsstäderna och som sedermera begärligt slukas af den svenska allmänheten, hafva föga motsvarighet i vårt beskedliga Stockholm. Och *när* »en roman» någon gång inträffar, så uppsöker den gerna utlandet, enär den exotiska växten icke här kan utveckla sig i all sin prakt. Det fans sålunda för ett par år sedan en sextonåring, ingen artist, ingen aktris men en mycket nått scenapparition, i hvilken en ung man, ett af Frankrikes berömda namn och stora förmögenheter, som för tillfället lekte diplomat här i Stockholm, råkade fögapa sig. Direktören fick några superfina middagar och aktrisen några små biroller. Kamraterna tyckte, att då hon *i alla fall* en gång skulle lära sig konsten att älska

bättre i verkligheten än på scenen, hon kunde göra det fördelaktigare under ett parisiskt guldregn än under Mälarens osäkra hösthimmel. Därföre flyttade romanen till Paris till alla parternas belåtenhet, utan att den svenska konsten derigenom gick miste om ett framtidshopp.

Vi hafva mången gång frågat oss: hvad blir det af alla dessa tredje rangens stjernor sedan deras hufvudegenskaper: ungdom och skönhet med åren förbleknat? - Ja, hvad bryr lärkan sig om morgondagen, tjuserskän om ålderdomen, den ystra genialiteten om det prosaiska giftermålet? Der nöjet räcker bågaren, gratierna bekransa den och konsten skänker den sitt beskydd, är det närvarande så solljust, att det vore grymt att frammana framtidens skuggor. Den *vanliga* subrettens lif är en rosenbeströdd väg som försvinner spårlöst, ett glittrande skådespel på scenen och i verkligheten som är utspeladt och förbi, sedan ridån gått ned.

